

PARAULA I VIDA

Com conduïm?

Les carreteres són ben familiars per a gairebé tothom. Cada dia es viatja més. L'estiu és un període de l'any en què augmenten els viatges amb motiu fonamentalment de les vacances. Per això, aquest diumenge 8 de juliol, en la proximitat de la celebració el 10 de juliol de la festa de Sant Cristòfol, patró dels automobilistes, l'Església celebra la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. Aquest any té un lema molt profund i alhora molt clar: «La glòria de Déu és la vida de l'home. Al volant, cuida-la!»

La frase «la glòria de Déu és la vida de l'home» és d'una gran riquesa. Es troba en una de les obres d'un gran sant dels primers temps del cristianisme, sant Ireneu de Lió, un gran testimoni de la fe catòlica en el segle II de l'era cristiana.

Com ens va dir Benet XVI en el seu viatge apostòlic a Santiago de Compostel·la i Barcelona l'any 2010, «no es pot donar culte a Déu sense vetllar per l'home, el seu fill, i no se serveix l'home sense preguntar-se per qui és el

el seu pare i respondre-li la pregunta per Ell [...]. Això és el que l'Església vol aportar a Europa: vetllar per Déu i vetllar per l'home, des de la comprensió que se'ns ofereix de tots dos en Jesucrist.»

Amb motiu de la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit, bo serà que pensem una mica en el deure civil i moral de conduir observant les normes de trànsit, amb prudència i solidaritat. Les xifres d'accidents, que les autoritats corresponents s'esforcen a reduir, han de fer-nos prendre consciència de la nostra responsabilitat quan conduïm, i fer-ho amb un sentit ben afinat de la justícia i de la caritat envers la vida dels altres i també envers la vida pròpia.

La causa de la majoria d'accidents de circulació són les fallades humanes: velocitat excessiva, avançaments prohibits, falta de respecte als senyals de trànsit, descuidar l'atenció, etc. No hi ha dubte que conduir malament, imprudentment, en males condicions físiques o psíquiques, és una patent d'homicida o de suïcida.

Tota vida humana és valuosa i important. Però el més trist és que la majoria d'aquestes víctimes són persones joves en plena primavera de la vida, i que el 90% de causes dels sinistres són infraccions del codi de circulació. Augmenten molt, per causa d'aquests accidents de circulació, les persones joves hemiplègiques, les quals veuen limitades les seves capacitats per tota la vida.

Cal tenir molt present que quan es condueix el cotxe o la moto no es fa pas a la jungla, aïllats completament dels altres. Això es realitza a les carreteres i autopistes, al costat i enmig de moltes altres persones i famílies que també viatgen. Així doncs, no som responsables només de la nostra pròpia vida sinó també de la dels altres, i tant la nostra vida com la dels altres són de Déu. Per això conduir bé és sinònim de solidaritat; és un deure de justícia i de caritat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Benet XVI va rebre el cardenal de Barcelona

El divendres 22 de juny el Sant Pare va rebre en audiència privada el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, com mostra la fotografia. L'audiència, com és costum, havia estat demanada pel mateix cardenal amb motiu dels seus 75 anys. L'arquebisbe va testimoniar al Sant Pare l'adhesió, l'afecte i la pregària de tota l'arxidiòcesi de Barcelona, especialment en aquests moments. També li va agrair la visita apostòlica del novembre de 2010 i el va informar que la basílica, després de la seva dedicació, ha superat l'any 2011 els tres milions de visitants. En aquest sentit, li va exposar tot el que s'està fent per l'acolliment dels visitants amb un esperit evangelitzador i catequètic. El cardenal va oferir al Sant Pare un exemplar de les tres edicions (catalana, castellana i italiana) del seu llibre *La Sagrada Família, un diàleg entre fe i cultura*. Benet XVI es va interessar especialment per l'aplicació dels tres objectius del Pla Pastoral, un dels quals és la solidaritat dels cristians en aquest temps de crisi econòmica, i per la recent celebració a Barcelona de la Missió Metròpolis i l'Atri dels Gentils.

GLOSSA

Sabem que Déu ens estima

Un jove matrimoni situat en la trentena —amb una filla petita, els dos amb feina— ha estat sotraguejat per una malaltia cruel i d'incerta evolució que l'afecta a ella. Ha començat un període marcat per les visites als metges, el tractament, el fer-se preguntes difícils de respondre, l'escalf de la família i els amics de sempre, la proximitat inesperada de moltes persones, les estones de silenci carregades de sentit, la pregària inesperada i el plor compartit.

Davant les paraules d'afecte i de proximitat d'una persona amiga, ell —amb enteresa i sense abaltiment— li deia: «Hem d'assumir el moment que ens està tocant viure. Estimar-nos més que mai. Anar prenent decisions segons el moment, el que ens diguin els metges i el que l'Esperit ens inspiri. Viure cada dia segons la voluntat de Déu. Això sí, enfortir la fe, mantenir l'esperança, conviure amb normalitat i amb la intensitat necessària fins on es pugui i acceptar qui sap les conseqüències. Procurar que la nostra filla, que encara que és petita s'adona de la situació, se senti igual d'important per a nosaltres, com ho ha estat fins ara. Sobre tot confiar i fer tot el que sigui possible, posar-hi tot el nostre esforç i acceptar la voluntat del Senyor perquè sa-

bem que ens estima, fins a morir en la creu.»

Les paraules i l'actitud d'aquest espòs mostren com experimenta la finitud, fins i tot la impotència, i el seu procés interior de discerniment. No es deixa portar, però, per l'angoixa, la desesperació, el demanar comptes a Déu. Té consciència que la vida i la salut són béns efímers i se sap en mans de Déu, de la seva bondat i el seu amor. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Com moltes altres persones en situacions semblants, la malaltia de l'esposa els està ajudant a girar els ulls vers Déu, a viure una mena de conversió i a retrobar propera aquella presència que era difusa i, en certs moments, llunyana. Déu s'apropa i reconforta i aquesta proximitat humanitza, fa madurar la persona, donar el seu just valor a les coses i a les situacions. Apropa les persones, enforteix els llaços que les uneixen. Fa testimonis del seu amor i predilecció pels malalts a tots els qui en tenen cura i alleugereixen el seu dolor, incertesa, soledat...

«Estava malalt, i [...] vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36).

Enric Puig Jofra, SJ

El cardenal de Barcelona presideix una missa per als turistes

El proper diumenge, 15 de juliol (a les 17 hores), el cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, presidirà una missa a la basílica de la Sagrada Família especialment adreçada als turistes que ens visiten aquests dies. L'organisme responsable de la preparació d'aquesta eucaristia és la Delegació Diocesana de Pastoral del Turisme, que dirigeix el sacerdot Mn. Ferran Lorda. Com per a les altres celebracions, cal recollir una invitació que es distribuirà de forma gratuïta al Seminari Conciliar (c. Diputació, 231), del dilluns 9 de juliol al divendres 13 (de 10 a 14 h i de 16 a 20 h), i a hotels.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

► Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: “Esto dice el Señor.” Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

► Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

► Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos:

Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.» Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

Jesucrist, el servent sofrent de Déu, pintura de Hieronymus Bosch (National Gallery, Londres)

COMENTARI

Visita de Jesús a Natzaret i incredulitat dels seus

L'evangeli d'avui és un episodi fins a un cert punt natural, que el lector pot esperar perquè sap que Jesús ve de Natzaret, de Galilea (Mc 1,9). Tanmateix, la visita lògica de Jesús al seu poble és un episodi sorprenent i colpidor. Els seus conciudadans estan desconcertats i no se saben avenir que un veí sense relleu —un treballador manual— tingui una doctrina tan excepcional i hagin sentit a dir que faci uns gestos tan extraordinaris. Val la pena que prenguem nota de la formulació de Marc. El desconcert ve d'una «saviesa rebuda (do de saviesa)» i d'uns gestos que «es realitzen per les seves mans». La saviesa li ha estat

donada i els gestos són tan plens de poder que només es realitzen per les seves mans. Ni la saviesa ni els gestos són de Jesús. Ambdues notes semblen apuntar a l'acció de Déu.

Per tant, la reacció dels conciudadans va més enllà de la sorpresa i el desconcert. És un escàndol que es neguen a acceptar. L'excusa de la dita popular que Jesús esmenta no alleuja la constatació que ni els del poble, ni els seus parents, ni la seva família més propera no arriben a creure. Això sembla fer-se ressò de les notícies de Marc 3,21 i 3,31-35 (cf. Jn 7,3). L'interès central de l'episodi és la manca de fe.

Tanmateix, la fe que s'esmenta no és encara la fe de la Pasqua. La fe aquí és estar disposat a acollir l'acció de Déu per les mans i la boca de Jesús. Els habitants de Natzaret i els seus parents i parentes no creuen que la saviesa i les accions poderoses de Déu els puguin arribar mitjançant la predicació i l'actuació de Jesús. Aquesta és la raó per la qual Jesús no pot fer cap acció veritablement salvífica en el seu poble. Les guaricions amb la imposició de mans no arriben a ser actes plens del poder de Déu que Jesús ha realitzat arreu (en l'escena anterior ha ressuscitat la filla de Jaire).

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26
- **dimarts**: Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38 □ **dimercres**: Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29 ■ **dijous**: Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23
- **dissabte**: Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Am 7,12-15 / SI 84 / Ef 1,3-14 (o bé: 1,3-10) / Mc 6,7-13.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

28. El Senyor ve sempre al món

En una de les homilies d'Advent de sant Bernat de Claravall s'hi llegeix: «Coneixem una triple vinguda del Senyor. En la primera vinguda ell vingué en la carn i en la feblesa; en la darrera vindrà en la glòria i en la majestat. La tercera és enmig de les altres (*adventus medius*); en aquesta intermèdia ve en l'esperit i en el poder.» Per a aquesta tesi seva, Bernat es refereix a Joan 14,23: «Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i nosaltres vindrem a ell i hi farem estada.»

Es parla explícitament d'una vinguda del Pare i del Fill: és l'escatologia del present, desenvolupada per Joan. Aquesta mostra que el temps intermedi no és buit: en aquest, precisament, hi ha l'*adventus medius*, la vinguda intermèdia de què parla Bernat. Aquesta presència anticipadora forma part, indubtablement, de l'escatologia cristiana, de l'existència cristiana.

Les formes d'aquesta *vinguda intermèdia* són múltiples: el Senyor ve mitjançant la seva paraula; ve en

els sagraments, especialment en la santíssima Eucaristia; entra en la meua vida mitjançant paraules i esdeveniments.

Ara bé, existeixen també formes pròpies de l'època d'aquesta vinguda. L'actuació de les dues grans figures —Francesc d'Assís i Domènec de Guzman— entre els segles XII i XIII va ser una manera com Crist va entrar novament en la història, fent valer de manera nova la seva paraula i el seu amor, una manera en què ell va renovar l'Església i mogué la història cap a ell.

Una cosa anàloga podem dir de les figures dels sants del segle XVI: Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Ignasi de Loiola, Francesc Xavier porten amb ells noves irrupcions del Senyor en la història confusa del seu segle, que anava a la deriva allunyant-se d'ell. El seu misteri, la seva figura apareix novament —i sobretot la seva força, que transforma els homes i plasma la història—, es fa present d'una manera nova.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Pedimos ayuda?

No voy a decir que las parejas en conflicto tengan que apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten.

Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté fuera de la subjetividad que embarca a los miembros de la pareja.

Considero que los profesionales de la salud mental no estamos sólo para atender la patología psíquica grave, como son los enfermos psicóticos, sino también para ocuparnos de situaciones que pueden parecer a primera vista más pedestres o incluso frívolas y que simplemente atañen a la cotidiana relación humana, pero cuya distorsión, si no es abordada a tiempo, es capaz de generar una severa patología mental en las personas involucradas. Y la separación de la pareja bien puede ser el paradigma.

La pareja ya se ha decidido a iniciar una terapia. De común acuerdo han resuelto que ellos solos no pueden salir del atolladero en que se encuentran. Temen por su propia integridad psíquica y también física. Aunque tampoco es necesario que se trate de parejas en situación de confrontación, ya que, de hecho, las parejas que de mutuo acuerdo deciden separarse también acuden a terapia para que algún profesional (psicólogo, psiquiatra, mediador) les oriente en los pasos más convenientes a seguir.

En estas circunstancias de transición o recriminaciones mutuas, las parejas suelen mostrarse reticentes a aceptar una *terapia*, porque les suena a enfermedad o algo patológico. La pareja ya ha sufrido bastante, en algunos casos está muy quemada. También puede ser que hayan pasado por diversos profesionales sin el resultado apetecido. Es lógico, pues, que vengan desconfiados, a la defensiva, con las uñas a punto.

Dr. Paulino Castells

(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

La fuente de la rosa

El matemático, latinista, poeta y estudioso de Verdaguer, Mn. Joan Colom, escribió el verso sobre una fuente en la que hay un rosal:

—«Peregrino de la Cruz alta / (en la cima de la montaña), / que llevas encendidas tus mejillas. / Detente aquí y descansa. / Y aprende la lección humana y divina: / ¡No hay rosa sin espina, / ni hay espina sin rosa!»

Un pensamiento del jesuita P. Gar-Mar dice:

—«Cayeron las flores. Quedaron las espinas. ¡Siempre es el placer más fugaz que el dolor!» Y añadía: «Pero no es el sufrir, sino la *manera* de sufrir, lo que eleva, dignifica, salva a la persona humana.»

Si tu pie descalzo pisa una espina... te dolerá y el pie sangrará.

Si la coges y la aprietas fuertemente en tu mano... te pinchará, te dañará, te molestará...

Pero, ¿y si la besas?

Entonces la espina ya no pincha, ni hace sangre, ni produce dolor.

El P. Charles escribió para quien llora y sufre, está enfermo o lleva una cruz:

—«Desde la venida de Cristo, hemos quedado libres *no del mal de sufrir* sino del *mal de sufrir inútilmente*.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge XIV de durant l'any.

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. Dilluns. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoríc Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. Dimarts. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. Dimecres. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxi-

vers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. Dijous. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. Divendres. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. Dissabte. St. Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

ENTREVISTA

▶ SALVADOR ARAGONÈS

Descobrint L'Osservatore

El periodista Salvador Aragonès, que va ser durant nou anys corresponsal de l'agència Europa Press a Roma —fins l'any 1978—, va conèixer de prop el Vaticà i, també, el seu diari oficial, *L'Osservatore Romano*. Ara, tot coincidint amb el 150è aniversari del rotatiu, acaba de publicar el llibre *Los papas, Italia, el comunismo y el diario del Vaticano* (Ed. Cultiva Libros), que és un estudi sobre el comportament d'aquest diari amb relació als papes i, de manera particular, amb Itàlia i el comunisme, en l'anomenada *ostpolitik* del Vaticà. El llibre, «que no pretén ser una història del diari», mostra «com es mou aquest món: els seus aspectes religiosos, jurídics, polítics i periodístics».

Què li va sorprendre més de tot el que anava descobrint?

Em van caure els tòpics. Em vaig trobar amb eclesiàstics molt intel·ligents, amb una vastíssima cultura i alhora molt sants. També en vaig conèixer alguns que deien coses poc rigoroses del Concili. Penso que les moltes lectures del Concili em van servir per conèixer bé els continguts, sense fer cas del primer que et parla o del que està de moda.

Quines particularitats destacaria de L'Osservatore?

Va ser un estudi científic. Em va ajudar el director de la Sala de Premsa, Federico Alessandrini, exsotsdirector del diari i persona de confiança de Giovanni Battista Montini (Pau VI). Em va ensenyar les *claus* de lectura. Després, tot va ser més senzill. Joan Pau II va dir: «S'ha acabat parlar de l'Església del silenci (la dels països comunistes), perquè aquesta Església parla amb la meua veu.» I va definir *L'Osservatore Romano* com «la veu del Papa». En realitat, si hom vol saber què ha dit realment el Papa, que entri en el web en què surt cada dia publicat: www.news.va.

El periodista vaticanista, si no és creient acaba essent-ho?

Els periodistes vaticanistes són de tots els colors ideològics. Per exemple, hi havia una agència que volia que els seus corresponsals no fossin catòlics perquè així serien imparcials. Recordo també que un corresponsal del diari Asahi Shimbun, de Tòquio, que era sintoista i amic meu, havia d'escriure cinc línies sobre la reforma del sagrament de la Penitència; em va demanar ajut i li va agradar molt com va quedar. No es va convertir, però va mirar la religió catòlica amb uns altres ulls. Les conversions —en la meua experiència— vénen mitjançant l'amistat personal i respectuosa amb el periodista; ja que al final la fe la posa Déu, no jo, que no sóc més que un instrument, i fins i tot no gaire bo.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Processó en honor de la Mare de Déu del Carme. Dissabte 14 de juliol. Actes: 17 h, sortida de la parròquia de Sant Miquel del Port (plaça de la Barceloneta). La imatge de la Mare de Déu del Carme és portada pels pescadors i les seves famílies pel passeig Joan de Borbó fins al moll dels Pescadors; 17.30 h, moll dels Pescadors, inici del recorregut per aigües del port; 19 h, celebració de la Santa Missa; 20 h, actuació del Selectiu de Cantaires de la Barceloneta. Organitzat conjuntament per l'Apostolat del Mar i la Confraria de Pescadors de Barcelona. Informació: Stella Maris, t. 934 431 965.

Monestir de l'Encarnació (monges Carmelites, c/ Panamà 12). Celebracions litúrgiques amb motiu de la Mare de Déu del Carme. Dissabte 14 juliol, Vespres (18.45 h). Diumenge 15, Vespres (18.45 h) i Eucaristia (19 h).

Benedicció de vehicles per Sant Cristòfor. Dimarts 10 de juliol benedicció de vehicles (10-12 h i 18-20 h), a la parròquia de la Concepció (Aragó, 299).

Sant Andreu de Llavaneres. Dimecres 11 (19 h), conferència del Dr. Joan Bosch, catedràtic d'art de la Universitat de Girona, sobre el procés de restauració del retaule major de la parròquia, amb intervenció d'un representant del Centre de Restauració de Béns Immobles de la Generalitat de Catalunya. Diumenge 15 (11.30 h), Festa de la Minerva: Eucaristia presidida pel cardenal Martínez Sistach i inauguració del retaule major restaurat. Per a més informació: t. 937 926 144.

Cicle de concerts a Santa Anna. Amb motiu de les festes de Santa Anna, se celebra un cicle sobre música i espiritualitat. Dijous 12 de juliol (21 h), a l'església de Santa Anna, concert coral de l'Schola Cantorum Barcinonensis, amb Aaron Ribas (orgue), de música sacra del barroc: Schütz, Franck, Bach, Buxtehude, Pachelbel. Dissabte 14 (20.30 h), a la pl. Ramon Amadeu, concert de Twocats pel Gospel, de música espiritual americana. Informació: 933 013 576; venda anticipada i reserves: www.parroquiasantaanna.org, Turisme de Barcelona, Atrapalo i Kassicic; taquilla: c/ Santa Anna 29.

Concert solidari del Cor del Liceu. Dia 15 de juliol (19 h), a la parròquia de St. Agustí (pl. St. Agustí - c/ Hospital), a favor dels menjadors socials de la Mare Teresa de Calcuta. Informació: 659 475 569.

Nomenaments del Sr. Cardenal Arquebisbe

Amb data 9 de juny de 2012, el senyor cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha fet els següents nomenaments per al proper curs, que es faran efectius el dia d'inici del ministeri que se'ls encomana:

1. NOMENAMENTS PARROQUIALS

Nomenaments de rector

- Mn. Gabriel Carrió Amat – Patriarca Abraham i Sant Francesc d'Assís, de Barcelona, que formen una agrupació parroquial
- Mn. Emilio Gil Batllori – Sant Ambrós, de Barcelona
- Mn. Francesc Gimeno Piñol – Verge de Gràcia i Sant Josep (Josepets), de Barcelona
- Mn. Jordi Gutiérrez Bassa – Mare de Déu de Lourdes, de Badalona
- Mn. Jordi Illa Carlos – Sant Genís, de Vilassar de Dalt
- Mn. Ferran Lorda Donat – Sant Mateu, de Barcelona
- Mn. Josep M. Llorca Alberó – Esperit Sant, de Barcelona
- Mn. Sergi Notó Ruiz – Mare de Déu de Montserrat, de Mataró
- Mn. Manuel Pérez González – Sant Francesc Xavier, de Barcelona
- Mn. Enric Ribas Baciana – Santa Teresa de l'Infant Jesús, de Barcelona
- Mn. Pedro Rivero San José – El Bon Pastor, de Barcelona
- Mn. Josep Enric Roig Sansegundo – Sant Josep Obrer, de Barcelona
- Mn. Josep Lluís Socías Bruguera – Santa Maria de Sants, de Barcelona
- Mn. Joan J. Villegas Acien – Sagrat Cor de Jesús, de Barcelona, que juntament amb Sant Francesc de Pàola, de Barcelona, de la qual ja és rector, formen una agrupació parroquial
- P. Daniel de Yzaguirre López, mSSCC – Mare de Déu del Coll, de Barcelona

Nomenaments d'administrador parroquial

- Mn. Ignasi Marquès Rodríguez – Santa Rosa, de Santa Coloma de Gramenet (per un any)
- P. Manuel Miras Soler, SchP – Sant Feliu, de Cabrera de Mar (per un any)

Nomenaments de vicari

- Mn. Miquel Àngel Gómez Díez – Sagrat Cor de Jesús i Sant Francesc de Pàola, de Barcelona, que formen una agrupació parroquial
- Mn. Antonio Manuel Reina López – Santa Anna i Santa Maria del Mar (Basílica), de Barcelona
- Mn. Ramon Santos Iriarte – Mare de Déu de Betlem, de Barcelona

Nomenament de diaca adscrit

- Mn. Xavier Rius Cornadó – S.E. Catedral de Barcelona

2. NOMENAMENTS NO PARROQUIALS

- Mn. Miquel Àngel Gómez Díez – Servei Religiosos de l'Hospital del Mar, de Barcelona, amb dedicació de vint hores setmanals

3. JUBILACIONS CANÒNIQUES

Així mateix, han estat acceptades la peticions de jubilació canònica següents, que es faran efectives respectivament el dia d'inici del ministeri dels nous rectors de cada parròquia:

- Mn. Jaume Aregall Comas, fins ara rector de Sant Josep Obrer, de Barcelona
- Mn. Andreu Conangla Morta, fins ara rector de Santa Maria de Sants, de Barcelona
- Mn. Joan Escala Mitjans, fins ara rector de Santa Teresa de l'Infant Jesús, de Barcelona
- Mn. Ricard Masclans Pugès, fins ara rector de la Verge de Gràcia i Sant Josep (Josepets), de Barcelona
- Mn. Miquel M. Pareja Baygual, fins ara rector de la Mare de Déu de Lourdes, de Badalona
- Mn. Miquel Venque To, fins ara rector de l'Esperit Sant, de Barcelona

PALABRA Y VIDA

¿Cómo conducimos?

Las carreteras resultan bastante familiares para todo el mundo. Cada día viajamos más. El verano es un período en que aumenta de modo considerable el número de viajes, fundamentalmente con motivo de las vacaciones. Por eso, este domingo 8 de julio, el más próximo a la fiesta de San Cristóbal, patrono de los automovilistas, que celebramos cada 10 de julio, la Iglesia celebra la Jornada de Responsabilidad en el Tráfico. Este año tiene un lema muy profundo y claro a la vez: «La gloria de Dios es la vida del hombre. ¡Al volante, cuidala!»

La frase «la gloria de Dios es la vida del hombre» tiene gran riqueza de contenido. La hallamos en una de las obras de un gran santo de los primeros tiempos del cristianismo, san Ireneo de Lyon, valiente testigo de la fe católica en el siglo II de la era cristiana. Como nos dijo Benedicto XVI en su viaje apostólico a Santiago de Compostela y a Barcelona del año 2010, «no se puede dar culto a Dios sin velar por el hombre, su hijo, y no se sirve al hombre sin preguntarse por quién es su Padre y responderle

la pregunta por Él [...]. Esto es lo que la Iglesia quiere aportar a Europa: velar por Dios y velar por el hombre, a partir de la comprensión que se nos ofrece de ambos en Jesucristo».

Con motivo de la Jornada de Responsabilidad en el Tráfico, sería deseable que reflexionáramos un poco acerca del deber moral y cívico de conducir respetando las normas de tránsito, observándolas con prudencia y solidaridad. Las cifras de accidentes, que las autoridades correspondientes se esfuerzan en reducir, nos han de ayudar a concienciarnos de nuestra responsabilidad cuando conducimos, y a hacerlo con un sentido muy afinado de la justicia y de la caridad al respeto de la vida de los demás y también de la propia vida.

Los errores humanos son la causa de la mayoría de accidentes de circulación: velocidad excesiva, adelantamientos prohibidos, falta de respeto hacia las señales de tráfico, descuidos, etc. No cabe duda que conducir mal, temerariamente, en malas condiciones físicas o psicológicas, es una patente de homicida o de suicida.

Toda vida humana es valiosa e importante. Sin embargo, lo más triste es que buena parte de las víctimas de esos accidentes sean personas jóvenes en la flor de la vida y que el 90% de los siniestros tenga su origen en infracciones del código de circulación. De manera que aumenta considerablemente el número de jóvenes hemipléjicos, quienes ven así mermadas sus capacidades de por vida.

Conviene tener muy en cuenta, al conducir un coche o una moto, que no conducimos en la jungla, completamente aislados de los demás, sino en las carreteras y autopistas, junto a otras muchas personas y familias que viajan como nosotros.

Así, pues, no sólo somos responsables de nuestra vida sino también de la de los demás. Tanto la nuestra como la de los demás pertenece a Dios. De tal manera que conducir bien es sinónimo de solidaridad y un deber de justicia y de caridad.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona